

2026 július 25.,
szombat

Kedves gyerekek,

Nem is tudom, hogyan kezdjem ezt a levelet, hisz az elmúlt két hétben történt események teljesen összetörték a szívemet. Két napra rá, hogy bevezettelek a tücsökhőmérőzés rejtelseibe ismét szülők lettünk. Annyira sajnálom, hogy nem tudtam megmutatni nektek milyen gyönyörű volt az öt kis fióka, amint egymás mellett, csőrükkel kifele, körben ültek. Egy óriási virág szirmaira hasonlítottak. Teljesen kitöltötték a fészek alját. Picik voltak, de élénkek. Attól félek azonban, hogy nem a legmegfelelőbb pillanatban keltek ki, hisz a nagy szárazság miatt alig lehetett gilisztát találni és úgy tűnik, hogy az aszály még ezeket is kiszárította. Szerencsénk volt, hogy nagyapóék gyakran öntözték a veteményest, és amikor töltötték a vödröket a kert végében elhelyezkedő tartályból, mindig kicsorgattak egy kis vizet a gyepre. Balesetek is történtek. A múltkor például elfelejtették elzárni a tartályon levő csapot így az összes víz, szinte 1000 l, kifolyt a földre. Egy másik alkalommal újra akarták tölteni azt, de mivel nagyapó elfelejtette kikapcsolni a pumpát, egész éjszaka csorgott a víz a gyepre. Teljesen elázott a föld és a tartály alatt szép kis tócsa keletkezett. Igazi kincs volt ez a tartály számunkra is, hisz a gyakori locsolás hatására sokkal több táplálékot találtunk itt a fiókáink számára mint a kert nem locsolt részeiben, habár ez sem volt elegendő. A legkisebbik fióka szinte semmit sem nőtt és egyik forró délután holtan találtuk a fészekben. Párom a területünk szélére vitte, de nem tudom, hogy ott mit tett vele, hisz én továbbra is a fiókák körüli teendőkkel voltam elfoglalva. A másik négy fióka szépen fejlődött, szemük is kinyílt és szárnyukon, farkukon rohamosan növekedtek a tollak. Mindez arra utalt, hogy hamarosan elhagyják ők is a fészket. Ekkor történt a következő tragédia: a szajkó, tudjátok, amelyiktől megijedtem, mert pontosan úgy nyávogott mint egy macska, elrabolta az egyik fiókát. Gondoltam rátámadok és megmentem a kicsit, de semmi esélyem nem lett volna vele szemben. Meg tudtam azonban menteni a hátramaradt három kisrigót, amelyek a nagy ijedtségtől kővé dermedve lapultak a fészekben. Valahogy sikerült meggyőzzük, hogy ugorjanak sorra ki a fészekből, és bújjanak el a fűszálak, bokrok között. Később elvezettük a farakáshoz és a fenyőfához, amelyek védelmet biztosítottak az első fészekaljból származó fiókáinknak is. A mostaniak sokkal kisebbek voltak, de ugyanúgy szót fogadtak: elbújtak és csak akkor jelezték, hogy hol vannak, mikor halkan értesítettük, hogy egy újabb csőr étel vár arra, hogy bekebelezzék. Gondozásuk a nap minden percét igénybe vette. Hatékonyak, óvatosak és éberek kellett legyünk, mindezt egyidőben. Nem is csoda, hogy annyira vártuk már, hogy tollazatuk akkorára nőjön, hogy fel tudjanak röppenni a fa valamelyik alsó ágára.

A legeslegjobban a macskáktól féltettük. Annak ellenére, hogy nagyapó kutyája régebben az összes cicát elkergette a kertből, most szívesebben pihengetett az árnyékban. Sokszor olyan mélyen aludt, hogy észre sem vette, mi történik körülötte. Így történt ez tegnap délből is, amikor egy sovány macska tévedt a kertbe. Meg is sajnáltam szegényt. Figyelmeztettem a kisrigókat, hogy maradjanak rejtekhelyükön, én pedig meghúzódtam a lomb sűrűjében és onnan figyeltem, hogy mi történik a kertben. Hamarosan megpillantottam az egyik fiókámat: belegabalyodott valami cérnába vagy kötélbe és semmiképp sem tudott fedezékbe húzódni. Fogalmam sincs, hogy került oda az a kötél, mikor úgy nagyapóék mint Lili szelektíven gyűjtötték a szemetet, sőt még azt is összeszedték, amit mások eldobáltak vagy a szél repítette a kapujuk elé. Úgy tűnik egyesek soha nem veszik észre, hogy a csomagolás sokkal könnyebb üresen, mint amikor tele van, üresen sokkal kevesebb helyet foglal el és könnyen el tudják vinni az első szemeteskosárig. A macska hamar felfedezte a fiókát, megfogta és már helyben fel is falta. Sokkot kaptam. Haragudtam a kutyára, mert békésen horkolt az ajtó előtt levő lábtörlőn. Kis híján fejére szálltam, meg akartam kopogtatni csőrömmel érzékeny bársonyos orrocskáját, hogy ébredjen már fel és végezze el a feladatát. Álmos lustaság. Haragudtam a felelőtlen emberekre is, akik nem tudnak úgy viselkedni a természetben mint az állatok, azaz nem tudnak úgy járni, hogy nyomot ne hagyjanak maguk után. Azon tűnődtem, hogy vajon otthon is az asztal vagy az ágy alá dobálják a csokis papírokat, kekszes tasakokat vagy esetleg széthányják a saját udvarukon? Vajon a szüleik nem tanították meg, mit kell kezdenek a szeméttel? Én mindent amit tudok elmesélek a fiókáimnak, mindenre megtanítom őket. És vajon mikor fogják végre megérteni, hogy a patak partjára, erdőbe, utak szélére eldobált szemét nemcsak rettenetesen csúnya, hanem árt is nekünk. Láttam például zacskókkal, kötelekkel bélelt gólyafészket, édességek csomagolóanyagából, ruhadarabokból, szakadt cipőkből, kupakokból épített récefészket, de olyanokról is hallottam, hogy a sirályok és más madarak lenyelték például a műanyag kupakokat és más szemetet, ami a vesztüket okozta. És igen, nagyon mérges vagyok és csalódott. Úgy érzem az emberek hanyagsága, felelőtlensége miatt pusztult el a harmadik fiókám. Ha ránézek a macskára, azt sem zárom ki, hogy valakinek nem kellett többé, elhagyta őt ezeknek a szavaknak a kíséretében "ne aggódj, boldogul, fog magának majd egereket és madarakat". Ő meg pontosan ezt tette. Így maradok hát az ötből csak két fiókával, egy kiéhezett, jövevény macskával a területemen és azzal a reménnyel, hogy legalább ez a két megmaradt fióka megnő és hamarosan gyönyörködhetnek első énekeikben.

Üdvözlettel,
Fekete rigó

Ajánlott tevékenységek:

1. Ha találtok egy sérülésektől mentes, egészségesnek tűnő fiókat, tegyétek fel egy ágra. Semmiképp se vigyétek haza, hisz mi rigók, akárcsak madárrokonaink a közelben vagyunk és etessük őket, vigyázunk rájuk. Ne feledjétek, hogy természetes, ha elpusztul a gyenge vagy beteg fióka. Ez bármennyire is elszomorít, sajnos semmit sem tehetünk érdeükben.
2. Cseréljétek gyakran a vízfürdőben a vizet és ne felejtsetek el közben kimosni.
3. Ne felejtsetek beírni EBBE a kérdőívbe a rólam szóló mesék, versek, dalocskák címét.
4. Egy érdekesebb kérdést teszek fel a számolni vágyó olvasóimnak: hány 10 l-es vödör víz folyt ki az 1000 l-es tartályból, ha az tele volt, amikor nagyapóék megengedték a csapot és úgy felejtették.

